

En van zulk een ontferming zou men de spitse willen afpunten! Wel Gods barmhartigheid loven, maar zwijgen van die eeuwige verkiezing, waarin de volheid dier ontferming eerst blinken kan? Neen, dat hebben onze vaders gevoeld, ware alles prijsgeven; daarmee ware alles verloren, en diep uit het hart is hun danklied opgeklommen, toen weer na bange worsteling dat heilig kleinood was gered. O! moge dan al bij het licht des Geestes het inzicht in dat leerstuk steeds zijn voortgeschreden. De overtuiging allengs veld winnen, dat de oorsprong der zonde meer achter den val, in de wereld der geesten, te zoeken zij. Het begrip van het eeuwige allengs klaarder worden, als niet naar oogenblikken af te meten, maar dringend met zijn volheid in elk stip des tijds. Dat hebben onze vaders ook nimmer beweerd, dat zij het laatste woord gesproken hadden. Maar wat zou dat hun roem verkleinen? Dat geldt de verklaring van het feit, en niet de waarheid der verkiezing zelve. En juist die eeuwige waarheid, die bron van rijke vertroosting, die is het, die zij met goed en bloed verdedigd hebben en voor ons bewaard.

En daarvoor zouden we hun nagedachtenis niet zegenen mogen? Alsof ge hunner u schaamtet, Gemeente! zoudt ge van die heilige waarheid zwijgen moeten? Die waarheid, die hun alles gold, ze zou voor u verouderd, ze zou voor u krachteloos zijn geworden! Neen, Gel., ook nu nog is ze uw dierbaarst kleinood, de staf dien men u niet uit de hand rukken, de troost, dien men u niet rooven mag. O! zij het die eeuwige verkiezing, die u steeds uitdrijft tot de diepste, tot de teederste, tot de vurigste aanbidding, ja komt, Gemeente, laat ze u ook thans tot Gods lof bezielen, en